

STROOMBOOG

© 2017 Gerrit Hoogstraaten
Omslagontwerp Linda Hirzmann

B R A I N B O O K S
www.uitgeverijdebrouwerij.nl
ISBN: 978 90 78905 899
NUR: 301

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door printouts, kopieën, of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gerrit Hoogstraaten

STROOMBOOG

roman

2017

Uitgeverij de Brouwerij
Maassluis

Voor Anneke en Margot

DEEL I

HOOFDSTUK 1
RON ZONNEMAN 11

HOOFDSTUK 2
MENNO RENDERS 71

HOOFDSTUK 3
NINA WAGENMEESTER 107

DEEL II

HOOFDSTUK 4
JASPER 163

HOOFDSTUK 5
RIES 211

HOOFDSTUK 6
INANNA 263

DEEL I

HOOFDSTUK 1

RON ZONNEMAN

1

Ron Zonneman draaide achteruit de smalle steeg in naast supermarkt Gerritsen & Zoon. Hij had de sleutel van het poortje, er was nog niemand. Hij sloot de cabine af, liet de laadklep zakken en rolde de achterste container naar buiten. Daar was over nagedacht. Route en volgorde waarin de containers werden ingeladen waren in omgekeerde richting op elkaar afgestemd.

Door de folie om het rammelende rek schemerden de ecologische etiketten met hun schuine, benauwde letters. Gerritsen had bedacht dat ook dit soort producten in zijn schappen thuishoorde, al was het maar om die aspergeslierten van de natuurwinkel om de hoek tussen hun zanderige kistjes vandaan te pesten.

Eigenlijk was het onverantwoord dat hij dit werk in zijn eentje deed. Hij had er al eens over geklaagd, maar Ceres kon zich geen bijrijders veroorloven. Nog niet tenminste. Als ze allemaal meer hun best deden was dat wel toekomstmuziek, had de transportplanner beloofd. Het aandoenlijk enthousiasme waarmee die man zich met het bedrijf vereenzelvigde, berustte op handig gevoed eigenbelang. Alle werknemers in vaste dienst kregen bij hun aanstelling naast het minimum salaris een pakketje aandelen in de zaak, een

biologisch appeltje voor de dorst. Ron had daar nog geen recht op zolang hij op tijdelijke contractbasis in dienst was. Voor een vaste aanstelling was het verplicht eerst de cursus Ecologische Landbouw af te sluiten met een examen over aardappelrot, zomergranen, streekgewassen, keurmerken, spuitvrij telen, wichelroedelopen, dierenwelzijn en de juiste wijze om op touwzolen je land in te zaaien bij volle maan. Hij moest dat examen nog doen. Pas wanneer hij daarvoor geslaagd was, werd zijn tijdelijk contract in een vast contract omgezet.

Onderweg naar de volgende klant, vorstelijk uitkijkend over de grijze leegte van de snelweg tussen het opgloriend groen, hoorde hij de koelinstallatie zachtjes zoemen. Het beloofde een warme dag te worden, tot zevenentwintig graden in het binnenland, zei de nieuwslezer. In Limburg mogelijk nog een paar graden warmer. Zover hoefde hij vandaag niet. Hij ging wel een klein stukje Duitsland in, maar dat was om af te snijden. Als alles meezat zou hij rond tien uur klaar zijn en kon hij naar huis. Misschien lag Nina dan nog in bed, haar blonde haren als een zonnewaaijer om haar hoofd.

Even na tien was hij terug op de grote parkeerplaats achter de opslagloods. Hij zwaaide naar de transportplanner, die vanuit het enige raam dat er aan die kant op de begane grond was, naar hem keek. De man zwaaide niet terug maar wenkte naar iemand anders. Even later rolden de deuren omhoog en kwam een bleke jongen met een kop vol wollige vlechten naar buiten. Een zwaar verwaarloosd schaap aan de rand van een bloedrood papaverveld in Afghanistan, vlak voor de Russische invasie.

Het schaap hielp de lege rekken naar buiten te rijden en de retouremballages in het magazijn af te leveren. Ron bedankte hem en liep binnendoor naar zijn eigen auto die aan de andere kant van de loods voor het kantoor stond. Hij zette er flink de pas in om te voorkomen dat iemand hem nog even aan zijn jasje trok voor een of ander klusje. Daar waren ze hier nogal sterk in. Er werd gewerkt uit overtuiging en het was heel gewoon dat je eens wat extra's deed.

De enige die zich net als hij aan deze morele druk onttrok, was Menno Renders, de man die de *public relations* deed en van wie je daarom precieze navolging van het ecologisch evangelie zou verwachten. Maar Menno was een vreemde eend in de bijt. Zijn aanstelling was een experiment. Tot zijn komst was er amper iets aan promotie buiten de eigen kring gedaan en het was de vraag hoe lang ze hem hier nog zouden houden. Zelf leek hij zijn taak ook niet erg serieus te nemen. Maar het was nu wel net Menno die hem op zijn schouder tikte.

‘Kun je me even helpen wat spullen naar de auto dragen?’
‘Omdat jij het bent,’ zei Ron.

Ze liepen door de koude inpakhal naar het magazijn waar Menno zijn materialen bewaarde. Achter de rollerbanen waarop de papieren tassen van de een naar de ander werden doorgeschoven, stonden vrouwen van alle leeftijden druk met elkaar te kletsen. Intussen graaiden ze achteloos in de bakken achter zich om de tassen te vullen met bloemkool, rode biet, groenselderij, eikenbladsla, rabarber en de nieuwsbrief van de week. Hij had het werk zelf ook een paar dagen gedaan; elke nieuwe werknemer moest met alle facetten van het bedrijf kennismaken.

Menno stootte hem aan.

‘Er staan een paar aardige streekproducten tussen.’

‘Waarom neem je er dan niet een mee op klantenbezoek?’

‘Dat ik daar zelf nog niet aan gedacht heb, wat een grappig idee! Ik denk dat we daar allemaal gelukkiger van zouden worden!’ Menno sprak met een merkwaardig accent, iets tussen Limburgs en Brabants in, met een scherpe i in plaats van een uh bij woorden als grappig, gelukkig. Het klonk alsof hij het zichzelf had aangeleerd, als iets om zich achter te verschuilen. Er was voortdurend iets vreemds aan hem. ‘Nog iets anders,’ zei hij, toen ze naar het bestelbusje liepen met het groenten- en fruitlogo van Ceres op de zijkant. ‘Ben je nog op zoek naar betere woonruimte?’

Ron liet van verbazing bijna een paar kokers met posters uit zijn handen vallen.

‘Ben je helderziend?’

Menno grinnikte.

‘Ik heb je vriendinnetje gesproken, die heeft nogal indruk gemaakt. Jullie hokken nu zo’n beetje samen op een zolderkamer in Utrecht, maar zeg nou eens eerlijk, Utrecht, ben je daar gelukkig?’

‘Waarom zou ik er niet gelukkig zijn?’

‘Dan vind je het waarschijnlijk niet interessant dat er bij ons in de woongroep een plekje vrij komt? Tweekamerappartementje met een heel gezellig uitzicht op de bouwput van het Waterlooplein.’

‘In Amsterdam?’

‘Nee in Groningen, nou goed! We zoeken iemand met groot rijbewijs.’

‘En waarom dat dan?’

‘We hebben een oude legerbus, maar niemand van ons kan erin rijden.’

‘Wie zijn we?’

‘We zijn een bigband, of iets in die buurt. De *Jazz Junkies*. Ik doe het geluid en regel de optredens.’

‘En daar zou ik jullie dan heen moeten rijden? Hoe vaak zou dat zijn?’

‘Het stelt niet zoveel voor nog, misschien een paar keer per jaar. En deze zomer Frankrijk. Ik heb een kleine tournee langs een paar campings geregeld. Neem je je vriendinnetje mee, ben je gratis met vakantie. Goed geregeld, toch?’

‘Zeker.’

Het bleef stil. Ron verwachtte nu iets als “nou dan”, maar er kwam niets. Er viel zomaar een gat in de conversatie. Tot ineens: ‘Wat zeg je?’

‘Ik zei: zeker.’

Menno schudde zijn hoofd en fronste zijn wenkbrauwen. Die uitdrukking hield hij secondenlang aan voor hij vroeg: ‘Wat zeker?’

‘Je zei goed geregeld toch, en ik zei zeker.’

‘O ja, zo is het ook, goed geregeld. Dat is dan afgesproken. Dan zal ik jullie voordragen als nieuwe bewoners.’

Nina lag nog in bed, zoals hij had gehoopt. Sinds zijn achttiende, het jaar dat hij op kamers ging wonen, was dit zijn droom: een meisje in zijn bed als hij thuiskwam. In de zeven jaar dat hij nu zelfstandig woonde, waren er genoeg geweest die ook in zijn bed hadden gelegen. Maar bij hen was het altijd alsof ze daar niet echt hoorden. Nina sliep er alsof ze er thuis was.

Ze hield zich slapend tot hij zich had uitgekleed en naakt bij haar onder het dekbed kroop. Maar ze was klaarwakker. Ze klom bovenop hem, kwam half overeind zodat het dek-

bed van haar afgleed, klemde haar dijen om zijn heupen, liet haar lange haren over zijn gezicht stromen.

‘Wat zou je ervan vinden als we konden gaan samenwonen,’ zei hij.

‘Nu moet ik plassen,’ zei ze. ‘Stommerd!’

Toen ze terugkwam van de wc, herhaalde hij zijn vraag.

‘Is het hier niet te klein voor ons?’ vroeg ze.

‘Ik bedoel natuurlijk niet hier.’

‘Dat heb je er net niet bij gezegd!’ Ze klonk teleurgesteld.

‘We kunnen misschien een tweekamerappartement krijgen in Amsterdam. In een woongroep. Als we door de ballotage komen.’

‘Dat woord ken ik niet.’

‘Ze hebben een commissie die gaat beoordelen of wij geschikt zijn.’

‘En waar moeten we dan aan voldoen?’

‘Ze zoeken iemand met een groot rijbewijs, voor hun jazzorkestje. Ze treden af en toe op en ze gaan in de zomer langs campings in Frankrijk.’

‘Die hele woongroep?’

‘Nee, een paar geloof ik...’

‘Als het maar niet van die Baghwan types zijn.’

‘Dat lijkt me niet. Ze heten de *Jazz Junkies*. Menno draagt ons voor, die woont daar en hij regelt hun optredens.’

‘O ja Menno, die weet ik nog. Maar zijn het dan krakers?’

‘Oorspronkelijk wel geloof ik, maar ze zitten er nu legaal.’

‘En er zijn verder geen eisen?’

‘Dat horen we nog. Ik zal wel voor de hele huur garant moeten staan denk ik, maar dat is geen probleem wat mij betreft.’

‘Ik ben namelijk pas zestien.’